

ÚTRAVALÓ

ÜNNEPI SZÁM
2016

<i>Ábrám Tibor igazgató ballagási ünnepi beszéde</i>	3
<i>Tamás Marcell 12. D osztályos diák búcsúzó szavai</i>	6
<i>Kazsimér Soma 12. C osztályos diák búcsúzó szavai</i>	7
<i>Szalontai Veronika búcsúztató beszéde az alsóbb évfolyamok nevében</i>	8
<i>Zsolnai Beáta osztályfőnök búcsúzó szavai a 12. A osztályhoz</i>	9
<i>Takács Judit osztályfőnök búcsúzó szavai a 12. B osztályhoz</i>	11
<i>Tóthné Nagy Anikó osztályfőnök búcsúzó szavai a 12. C osztályhoz</i>	13
<i>Zsurki Csaba osztályfőnök búcsúzó szavai a 12. D osztályhoz</i>	16
<i>Molnár Csaba osztályfőnök búcsúzó szavai a 12. E osztályhoz</i>	18
<i>Diákotthoni ballagás</i>	20
<i>Büszkeségeink</i>	24

Impresszum:

Útravaló

Szerkesztőség:

Lévay József Református
Gimnázium és Diákotthon, Miskolc,
Kálvin János utca 2.

Felelős kiadó: Ábrám Tibor
igazgató

Felelős szerkesztő: Barócsi Angéla

Tördelőszerkesztő: Leidgeb Ákos

Készítette: Kapitális Kft. Felelős
vezető: Kapusi József

Fotók:

Ballagási fotók: Bodnár Bendegúz
(10. C), Sontra Boglárka (10. C)
Csoma Eszter (10. C), Kelemen
Zsuzsa (9. C), Mészáros Lili (9. C)

Tablófotók: Simon Gábor
(DigiluxFotó), Holló Fotó

Ábrám Tibor igazgató ballagási ünnepi beszéde

Miskolc, 2016. április 30.

„Az iskolában tartsd meg mind a tanítókat mind a tanulókat, és azokat a te Lelked által vezéreljed az igazságnak útjaiban.” 1785-ben így kezdte az egyházkerületi közgyűlésen könyörgő imádságát a Tiszáninneri Református Egyházkerület püspöke, aki korábban rector-professzora volt a miskolci református gimnáziumnak. Ma sem lehet más kérése fenntartónak, szülőnek és tanárnak, és a meghallgatott imádság a biztosíték arra, hogy a Lévayban az Isten szerinti munkán áldás van.

Nagy időtávlatot fogunk a mai napon bejárni. Mint ahogy azt már meg is tettük kezdjük 1785-ben ezt az időutazást – majd a jövőben fogjuk befejezni. Természetesen a jelent is érintjük ezalatt.

Két gondolattal foglak köszönteni benneteket, s igyekszem útravalót adni tanáraitok nevében az előttetek álló életszakaszra. A két gondolat két fogalom köré épül majd fel.

Ezzel a bevezetővel szeretettel köszöntelek benneteket kedves ballagó diákjaink. Köszöntöm a 12.A osztályunk 24 tanulóját, és Zsolnai Beáta osztályfőnöküket, a 12.B osztályunk 28 tanulóját, és Takács Judit osztályfőnököt, a 12.C osztályunk 30 tanulóját, Tóthné Nagy Anikó osztályfőnökükkel együtt, a 12.D osztályunk 28 tanulóját Zsurki Csaba osztályfőnökkel egyetemben, és a 12.E osztályunk 24 tanulóját élükön Molnár Csaba osztályfőnökkel.

Szeretettel köszöntöm a kedves szülőket – azokat is, akikkel először találkozunk a ballagás felemelő ünnepén, és azokat is, akiknek legkisebb gyermekük is elballag, és többé már nem találkozunk ilyen hivatalos formában. Köszöntöm a kiterjedtebb rokonságot és minden kedves Vendéget a Lévay 2015/2016. tanévének ballagási ünnepi istentiszteletén.

Mielőtt a két nagyon egyszerű gondolatot útravalóul megkapnátok, amely két fogalom köré épül, engedjétek meg, hogy a „nagyobb család” köszöntését is tolmácsoljam számotokra: ezekben a napokban és hetekben a Kárpát-medencében mintegy 60 magyar református középiskolában ballag el körülbelül 4500-5000 tanuló. Ez az a nagyobb család, amelyhez tartozunk, és amelynek szeretetteljes köszöntését, és rátok gondolatát most átadom nektek.

Ugyancsak tolmácsolom a Magyarországi Református Egyház Zsinata elnökségének, Dr. Szabó István püspök úrnak, és Dr. Huszár Pál főgondnok úrnak az áldáskívánásait is.

Az első fogalom, amelyhez az első útravaló gondolat társul a stratégiai. Ezt a kezdetben hadászati fogalmat ma már széles körben használják, és egyszerre jelenti azt a tervet, amellyel legjobb tudásunk szerint el szeretnénk jutni a jelenlegi állapotból egy áhított célállapotba, de jelenti azt a gondolkodásmódot is, amellyel a több lehetséges út között választunk, illetve, ahogyan az út során a fontos és kevésbé fontos dolgokat rangsoroljuk.

Nem is gondolnátok azt, hogy az elmúlt 4-6 év alatt ti is mennyi stratégiai döntést hoztatok, mennyi stratégiát fogatosítottatok. Hát lássunk néhányat ezek közül.

Már a felvételi előtt nagyon sok olyan szülő és tanuló volt, aki azt a stratégiát kívánta követni, hogy mindegy, hogy milyen tagozaton, de a Lévayban szeretné folytatni a tanulmányait. Köszönöm azoknak, akik mindvégig kitartottak ebben! De lehettek olyan tanulók, akik speciális stratégiát igyekeztek kidolgozni, hogy talán szüleik ellenére ne a Lévayba kerüljétek, és nem működött a stratégia. Nektek is köszönöm, hogy elfogadtátok szüleitek döntését, és hiszem, hogy sokat gvarapodtatok

a Lévyban az évek során.

Aztán már az éretlen táborban komoly stratégiát dolgoztatok ki arra, hogy kivel lenne jó barátkozni, hogyan lehetne a tanárookra jó benyomást tenni, vagy akár rosszat – mindegy, csak figyeljenek rátok és foglalkozzanak veletek.

A kollégisták hihetetlenül gyorsan hatékony stratégiát fejlesztettek ki arra, hogy hogyan lehet reggel a lehető legtovább aludni, és hogyan kell udvarolni a konyhás néniknek, hogy mindenből repetát is kapjatok.

Többen túlélési stratégiát alkalmaztatok, ezerszer megfogadva: csak a mai napot éljem túl felelős vagy dolgozat nélkül, holnapról egészen biztos, hogy tanulok.

Megint mások kudarckerülő stratégiát használtatok: nem számít, hogy milyen a jegy, csak bukta ne legyen belőle.

Sokan sokféle reális és néhányan talán irreális pályaválasztási stratégiát választottatok, de bizakodunk benne, hogy a többségnek eredményes lesz ez a stratégiája.

Végül nagyon sokan, és örömeinkre egyre többen a Lévyban a sikerorientált stratégiát választottátok, tudván azt, hogy a kemény, szorgalmas és kitartó munkának sohasem marad el az eredménye. Most ti megtapasztalhatjátok, hogy áldás van a munkátokon, a közös munkánkon.

A búcsúzkodás pillanatában jó tanácsot kívánok adni nektek tanáraitok nevébe, hogy milyen stratégiával vágjatok neki az életnek.

Mondhatnánk humorosan a Winston Churchilnek tulajdonított mondással:

„Bármilyen gyönyörű is a stratégia, nem árt néha az eredményre is vetni egy pillantást”, jelezve ezzel, hogy a stratégia csak egy eszköz, a lényeg az, hogy döntéseinknek, tetteinknek, munkánknak mi lesz az eredménye.

Én egy kipróbált, működő, igaz nem könnyű életstratégiát szeretnék a figyelmetekbe ajánlani, amelynek

a szakirodalmi kódja, amellyel idézni szokták Mt 6,33. Látom egyeseknek a szemén, hogy nem teljesen értitek, ezért bővebben megmagyarázom: a Szentírás által kínált életstratégiáról van szó, a Máté evangéliuma 6. részének 33. verse alapján:

„Keressétek először Isten országát és az ő igazságát, és mindezek ráadásként megadatnak majd nektek.” (Mt 6,33)

Nem könnyű ez az életstratégia, de teljes, mert minden benne van: mit kell tenned, és milyen sorrendben.

Azt kívánjuk nektek, hogy tudjatok élni ezzel a stratégiával, és tapasztaljátok meg az áldását annak, ha életetekben helyes fontossági sorrendbe állítjátok a dolgokat.

A második gondolatot szolgáló fogalom még az elsőnél is elvontabb, bocsássatok meg, hogy ennyire igénybe veszem az agyátokat. Remélem, hogy nem szívom el a hétfői érettségítő! A második fogalom a társadalmi tőke.

Anyagi világ vesz körül bennünket. Majdnem minden hír arról szól, hogy a GDP mennyit nőtt, a banki kamatok hogyan változnak, és minden reklám arról kíván meggyőzni bennünket, hogy a fogyasztás és az anyagi javak birtoklása teszi boldoggá az embert és működőképessé a társadalmat.

Csak hogy ez nem így van. Mértékadó közgazdászok és társadalomtudósok komoly tanulmányai igazolják (hogy most a Szentírást ne is említsem), hogy a társadalmat működőképessé a társadalmi tőke teszi. Az emberi kapcsolatok, az értékek, a bizalom, a kölcsönösség, a szolgálatkészség.

Francis Fukuyama neves kortárs amerikai közgazdász, filozófus „Social capital and civil society” című cikkét ha elolvassátok majd egyszer, akkor meg fogjátok érteni, most csak azt kérem, hogy fogadjátok el tőlem, hogy ti egy református gimnázium diákjaiként nagyobb lehetőséget

visztek magatokkal a társadalmi tőke gyarapítására. Az emberi kapcsolatok, a bizalom, az értékek, a szolgálatkészség, a kölcsönösség gyarapítására abban az életterben, ahova kerültök majd.

Ez a nagyobb lehetőség nagyobb felelősséggel is jár, és arra buzdítunk benneteket, hogy vállaltok bátran ezt a felelősséget, és ne szégyelljétek kamatoztatni mindazt, amit itt a Lévyban a tanáraitoktól kaptatok.

A távlatba mutató útravaló gondolatoktól térjünk vissza a jelen pillanatába. Vegyük kézbe a ballagási meghívókat, és vessünk egy-egy pillantást rátok, akik különböző stratégiával jutottatok el ide, és készültök arra, hogy más-más stratégiával, de az átlagosnál nagyobb mértékben gyarapítsátok a társadalmi tőkét.

Kedves 12.A osztályos tanulók!

„Kapj vállon minket óh, élet
Olvassz a valóság ködébe!

Széles szárnyakon keringünk haladva
Az égkék végtelenébe!”

Egy feltörekvő kortárs költő-jelölt versét választottatok. Voltak harcos időszakok az osztály életében, de akik mindvégig kitartottatok, egy jó közösséggé formálódtatok. És ti vagytok, tudjátok az az osztály, amelyikből a legtöbb... ja ez az, amire osztályfőnökök azt mondta, hogy még maradjon meglepetés. Hát maradjon meglepetés még egy ideig. Köszönöm nektek azt az időt, amit a fizika órákon, és azon kívül is együtt tölthettünk.

Kedves 12.B osztályos tanulók!

Kiegyensúlyozottan jó közösség voltatok nagy hullámvölgyek nélkül, és ez jó reménységgel tölthet el benneteket a jövő tekintetében.

Juhász Gyula verséből választottatok idézetet:

„Lehet, hogy gyenge néha még a hangunk,
Lehet, hogy léptünk még bizonytalan,
De indulunk: a szépet, jót akarjuk
S érezzük, hogy hitünknek szárnya van!”

Bocsássátok meg nekem, hogy értelmesen a pisztáciát nem tudtam beilleszteni a köszöntésbe, de biztos vagyok benne, hogy ha kitartóan akarjátok a jót és a szépet, akkor ti azok között lesztok, akik a társadalmi tőkét, a szépet és a jót jelentősen fogjátok gyarapítani Magyarországon.

Kedves 12.C osztályos tanulók!

„Sokszíniúek vagyunk, de nagyon jól kiegészítjük egymást.” – így jellemeztétek nagyon találóan magatokat. Köszönöm nektek azt, hogy a siker nem tett öntelté benneteket, sőt még keményebb munkára ösztönözött titeket.

„Attól még, hogy új hajtást hozunk, a gyökerünk nem szárad el.” Az idézetet a Magyar irodalom OKTV 3. helyezettjétől kölcsönöztétek.

Közismert mondás, hogy egy jó iskola két dolgot adhat a

diákjainak: gyökereket és szárnyakat.

A két dolog közül, amit az iskola adhat nektek, az egyik szerepel az idézetben: a gyökerek. Gyökereket, amelyek tartást adnak, hogy tudjátok hova tartoztok. Ez az az örökség, amely biztonságot ad, és az élet viharaiban is megóv benneteket. Azt kívánom nektek, hogy a másikat is tapasztaljátok meg, legyenek álmaitok, amelyek szárnyakat adhatnak az életben.

Kedves 12.D osztályos tanulók!

Köszönöm nektek a három évnyi közös munkát, és közös élményeket: akár a budapesti kirándulást, a mályi kerékpáros-esős kalandot, a fizika konferenciákat, vagy csak egyszerűen a fizika órákat.

„Előre, föl, miénk az élet
A széles földnek kerekén,
Szemünkben csillog az ígélet
És bennünk ring a jó remény!”

Tanulmányilag mindig az élményben voltatok, kívánok nektek sok sikert nemcsak az érettségien, de életetek során is. Maradjon meg mindvégig ez a jó remény bennetek.

Kedves 12. E osztályos tanulóink!

Valamiben ti vagytok az elsők. Ti akartatok a legjobban Léveysok lenni, és ezt köszönöm nektek! Nagyon sokat változtatok, és nagyon jó közösséggé formálódtatok az évek során, már akik mindvégig kitartottatok a közösségetek mellett.

„Egy homokszemben lásd meg a világot,
egy vadvirágban a fénylő eget,
egy órában az örökkévalóságot,
s tartsd a tenyeredben a végtelent.”

William Blake idézetet írtatok a meghívóra.

Kívánom nektek azt, hogy a homokszemben, amely lehet, hogy ha nem a szemünk előtt van, hanem a szemünkbe kerül - és rossz dologként volt előttem, lássátok meg a lehetőséget, az apró részletekben a teremtett világot, s használjátok bátran a rácsodálkozás örömét, amely itt formálódott bennetek.

Megköszönöm osztályfőnökeitek áldozatos, kitartó, titeket formáló, néha a vadhajtásokat is nyesegető munkájukat, a kedves szülőknek a bizalmukat, amellyel ránk bízták gyermekeiket, és egyúttal kérem is őket arra, hogy továbbra is kísérjék figyelemmel munkánkat, és támogassák tevékenységeinket.

Stratégia, társadalmi tőke. Gyökerek és szárnyak. Helyes döntések és helyes fontossági sorrend az életben. Helyes értékek, jó közösség, elkötelezettség. Mit is kívánhatunk még nektek? Talán könnyű matek, magyar meg történelem tételeket, hogy a többitől ne is szóljak. Úgy legyen! Isten áldjon benneteket!

Tamás Marcell 12. D osztályos diák búcsúzó szavai

Áldás békesség! Nagyon sok szeretettel köszöntöm tisztelt Tanárainkat, Vendégeinket s kedves diáktársaimat! Én Tamás Marcell vagyok a 12D-ből. Szeretném nagyon megköszönni, hogy felszólalhatok ballagásunkon. Ezen ünnepség kitűnő lehetőség arra, hogy összejöjjünk, ünnepeljünk, emlékezzünk, hogy számba vegyük értékeinket, elért sikereinket s, megvizsgáljuk miben kell még fejlődniünk.

Felkészülesem során azon gondolkodtam, hogy mi lehet az, ami nagyban meghatározza a fejlődést, hogy mi az ami akadály a fejlődésnek? S így gondolkodva egy sok diákot (s alapvetően egy sok embert) érintő problémába ütköztem. Abba, hogy félünk. Félünk kérdéseket feltenni. Miért van az, hogy ha egy tanórán, ha nem világos valami, azt sokszor NEM MERJÜK MEGKÉRDEZNI. Nem merjük megkérni a tanárt, hogy magyarázza el még egyszer. És van is olyan eset, hogy a tanár felteszi a kérdést, hogy: „Gyerekek értitek?” vagy „Világos”? és erre a válasz: kínos bólogatás. Miért nem merünk kérdezni? Elsősorban azért, mert félünk. Félünk attól, hogy a tanár vagy a többiek azt hiszik, buták vagyunk vagy félünk attól, hogy a netalántán a tanár a kérdést tudásának és tanítói készségének megkérdőjelezésének véli felfedezni. De legtöbb esetben nem merünk, nem akarunk gondolkodni és kérdezni. Mikor ilyen esetekben azon tanakodok, hogy kérdezzek-e vagy sem, a következő mondás jut az eszembe, mely szerint: „Ha felteszem a kérdést akkor 5 percig voltam buta, de ha nem teszem fel a kérdést, akkor életem végéig buta maradok!” Mert ha nincs kérdés, ha nincs gondolkodás, akkor nem lesz fejlődés sem.

Dr. Czeizel Endre Magyarország egyik legnagyobb

genetikusa azt monda, hogy a tudományt és az emberiséget csak az tudja előrébb vinni, aki új időknek új dalait képes elhozni. Tehát aki egy új nézőpontból képes látni a világot, aki új kérdéseket mer feltenni. Tehát úgy ahogy bármi mást, a kérdezést is gyakorolni kell. Mondom itt, hogy kérdezzünk, de nyilván abban az esetben, ha Pitagorasztételrel kapcsolatos kérdésemet felteszem matekórán, azzal még nem váltom meg a világot, de fokozatosan kérdésről-kérdésre, lépésről-lépésre kell fejlődni. A bajnok távfutó sem a csúcson kezdte. Ő is ugyanúgy kezdte mint mindenki más, a földön négykézláb csoszogva, majd megtanult járni, futni, szaladni. (S ugyanígy kérdezni is fokozatosan tanulunk meg.) Mindannyiunk szívében ott az a kis távfutó, mindannyiunk kezében ott a LEHETŐSÉG, fejlődés lehetősége.

Kedves Léveysok, hogy érdemes a fizikát tanulni. Először is elolvasom a tételt, mondjuk Newton III. törvényét. Értelmezem és kérdések alapján próbálom megérteni. -Aha szóval, ha meglököm a kicsikocsit, akkor a kicsikocsi elmozdul és akkora erővel hat rám, mint amekkorával én rá. Fantasztikus! Tehát nemcsak egyszerűen elhiszem mert Newton írta, hanem azért hiszem el, mert megértem, és így elfogadtam.

A hitünk sem úgy fog fejlődni, ha csak egyszerűen elfogadjuk azokat a dogmákat, melyeket mondanak nekünk. A hitünk fejlődése érdekében újra és újra értelmezni kell a Szentírást. Elmélkedni, gondolkodni kell rajta. Az (erős) hitért keményen meg kell dolgozni! Ennek építéséhez nem elég egy unott bólintás! Hitünket mint egy óvó falat, folyamatosan építeni és karban kell tartani erőfeszítés, idő és gondolkodásunk árán.

Mi Isten teremtményei vagyunk, értő és érző, szabad döntéssel rendelkező, értelmes lényeknek, embereknek teremtett bennünket. S bünt akkor követünk el, ha semmibe vesszük az Istenadta szent ajándékunkat, a tudást, az értelmet.

Kedves Diáktársaim! Közeleg az érettségi. Felnőtté válásunk egyik sarkköve. Tudásunk és sikerünk olyan mint egy tölgyfa. Isten adta a magot, a tölgyfamakkot. De nekünk a feladatunk azt öntözni, táplálni. Ehhez

pedig először is KITARTÁS és HIT szükséges. Kitartás a szakadatlan fejlődésben és Hit a győzelemben. Az építés is a ház építése előtt elkészíti tervét és már előre meglátja célját, győzelmét, a ház felépülését. Kívánom, hogy mind úgy növekedjünk, hogy bizakodva, szemünk előtt van a siker.

Kazsimér Soma 12. C osztályos diák búcsúzó szavai

Én is nagy szeretettel köszöntöm Tisztelt Igazgató urat, Vendégeinket, szeretett Szüleinket, Nagyszüleinket és Titeket, Léveysok.

Marci a kérdésekről és arról beszélt nekünk, hogy merjünk kérdezni. Nos, hát én mertem. Ugyanis az jutott eszembe, amikor az osztályfőnökök megkértek, hogy legyek én az egyik, aki búcsúzik, hogy itt most ne csak Marci és ne csak én szólaljak meg, hanem Ti is, azaz Mi, a tizenkettedikes ballagó évfolyam. Még az elmúlt héten néhányatoktól megkérdeztem, hogy ha azt mondom, Lévey és az itt töltött idő, nektek mi az ami először eszetekbe jut. Külön kérésem volt, hogy lehetőleg minél szokatlanabbat, minél sűrűbbet és minél kifejezőbbet mondjatok. Valami olyasmit, ami nagyon egyszerű, de mégis benne van minden. Engedjétek meg, hogy a válaszokból néhányat idézzek itt:

Ezt egy lány mondta:

„Nekem a Lévey az a melegség, amikor télen hétfőnként összebújtunk az Avasi templomban, mert minél közelebb akartunk lenni a másikhoz, hogy ne fázzunk.”

Egy fiú mondta: „Elsőre sok minden jut eszembe, pontosabban sok hely: Sepsiszentgyörgy, Marosvásárhely, Zilah, Kolozsvár, Delmenhorst, Telkibánya, Szentendre, Mályi, Szögliget, Hamburg, Bécs, Pest, Pécs, Kecskemét. Ezt mind öt év alatt és mindenhol a Léveyval.

Megint egy lány: „Másokkal voltam együtt, egy nagy közösségben, sokfajta emberrel körülvéve, sok személyiséggel, de itt lettem igazán magam.”

Megint valaki más ezt írta nekem: „Egy igazán emlékezetes történet jut eszembe. Kilencedikben az egyik tanár órájáról késtem úgy öhm 30 percet. Amikor bementem, csúnyán nézett rám, én meg azt gondoltam, hogy na, ez a vonat elment, szép kis első benyomás nála. Itt elástam magam a szemében.

Nos, 11-12-ben ő lett a mentortanárom.”

Ismét egy lány mondta: „Nekem a szünetekben, a nagy tömegben az első és második emeleti lépcsőfordulóban egymásnak címzett mosolyokban benne van minden.”

Más valaki „Az illatok jutnak eszembe: a tanári előtti

kávéillat, a könyvtár illata, az iskola előtt virágzó cseresznyefágé, de még az alagsori műhely különös fémesség is szép emlékként őrzöm magamban.”

Egy másik lány mondta: „Most csütörtökön pakoltam ki a szekrényemből, hogy leadjam a kulcsát. Olyan kifosztott és üres volt a többi között, amikor rázártam az ajtaját. Furcsa, de valahogy így érzem most én is magam.”

Egy másik fiú mondta: „Mi itt nem középiskolások vagy gimnazisták voltunk, hanem Léveysok. Ez valami egészen más.”

Ezúton is köszönöm nektek a válaszokat.

Ha pedig magamat kérdezem a Léveyről, nekem az iskola belső udvara jut eszembe, mert szerintem valami ilyesmi hely a Lévey is. Egy kis árnyas, szélcsendes, körülvert udvarrész, egy zug, a néha talán túl hangosan zajló világban.

Ott van nem messze a négysávos úttól, ami a termekből sokszor zajos és hangos, az udvarra viszont szinte semmi nem hallatszik be belőle. Csendes és nyugodt. Télen az iskola falai óvják a hideg szelektől, nyáron pedig a díszalmafák adnak árnyékot a tűző napon. És annyi mindent lehet csinálni itt, ezen az udvaron: beszélgetni a padokon, ping-pongozni, énekelni, olvasni, gitározni, táncolni, órát tartani, néha tanulni, tanárainkkal találkozni, vagy csak megpihenni testnevelés óra közben.

„Ó te elzárt hely, te fogadd öledbe a heves ifjút.”

De visszatérve Marcihoz és a kérdésekhez. Szerintem a kérdés egy másik fontos része az maga a válasz. Nem elég, ha merünk kérdezni, kell, hogy legyen valaki, aki megfejt nekünk a világot, aki válaszol is rá. Mert:

„Milyen gyönyörű: szólni lehet, és kiszámíthatatlan, hogy mit válaszolnak. És megtörténhetik (a csoda): társra is találhatunk.” – ezt Hervay Gizella erdélyi költőnő írja, de Mi találtunk-e társat a kérdéseinkhez itt a Léveyban? Voltak-e válaszadóink?

Persze.: Elég ha csak a tanári ajtaja előtt, a nagyszünetekben mindig bájosan kanyargó, a tanárookra váró diákok sorfalára gondolunk.

„Tanár úr, tanár úr kitetszik hívni Zsolnai tanárnőt?” „Tanár úr, várjon még, Takács Judit tanárnő lejött már a labor tanáriból?” „Meg akkor tessék már megnézni, hogy Tóthné tanárnő is bent van-e már!” Meg tessék már még szólni, hogy jöjjön ki Zsurki meg Molnár Csaba tanár úr is.”

”Köszönöm. Csak szeretnék tőlük valamit kérdezni.”

És ezúton is köszönjük osztályfőnökeinknek és tanárainknak a törődést, a figyelmet és a rengeteg választ,

amit kaptunk. Szüleinknek és Nagyszüleinknek végtelenül hálásak vagyunk a sok-sok türelemért és támogatásért. Igazgató úrnak pedig azt köszönjük, hogy minden nap megteremtette és megteremti most is a lehetőséget, hogy kérdezhessünk és választ is kaphassunk.

A témánál maradva pedig álljon, itt végezetül Ézsaiás könyvéből egy rész zárásként:

Ha segítségül hívod az Urat, ő is válaszol.

Ézs 58. fejezet, 9 vers.

Szalontai Veronika búcsúztató beszéde az alsóbb évfolyamok nevében

Áldás, békesség!

Én is tisztelettel és sok szeretettel köszöntök minden kedves jelenlévőt! Külön nagy szeretettel szólok a most ballagó diáktársaimhoz!

„Ha a hajnal szárnyaira kelnék, és a tenger túlsó végén lalnék, kezed ott is elérne, jobbod megragadna engem.” (Zsoltárok könyve 139:9-10.)

Különleges, szavakba szinte nem is önthető érzés, hogy most utoljára álltok így együtt ebben az általatok jól ismert templomban. Hiszen legelső közös emlékeitek is éppen e falak között kezdődtek 4, 5, illetve 6 évvel ezelőtt a tanulói eskü szívetekbe helyezésekor, amikor én is a soraitokban, Veletek lehettem. Furcsa megélni, hogy most nem lehetek Mellettetek.

Akkor, szeptemberben valószínűleg nem voltatok többek néhány megszéppent 12-14 évesnél, akik Igazgató Úr még ismeretlenül csengő beszédét hallgatva izgatottan, talán kissé félve vártatok mi történik majd veletek.

Azóta rengeteget időztetek a Lévy ódon falai között. A mellettetek és veletek elhaladt évek során megszámlálhatatlan élmény: tapasztalat, tudás, barátság, szerelem és még milliányi boldog perc tett gazdagabbá Benneteket. A gimnázium megtanított mindannyiatokat a türelemre, az elkötelezettségre, és arra, hogy úgy szemléljétek a világot, ahogyan azt előtte még sohasem próbáltátok. A baráti szálak egyre szorosabbá szövődtek, a monoton hétköznapiakat pedig számos jó hangulatú alkalom fűszerezte.

Mennyi izzadságcsepp gördült le a homlokotokról! És most nem csak a testnevelés órákra, hanem a sok-sok dolgozatra, vizsgára és versenyre gondolok, melyeket az elmúlt évek során végig izgulatok. Büszkék lehettek az előrehozott érettségikre, a nyelvvizsgákra, a különféle sport- és tanulmányi eredményekre. A rengeteg tudás elsajátításában tanáraitok sokat segítettek. Gondoljatok

csak bele a számotokra otthont adó iskolánkban hány tanórán vettetek részt, és mennyi időt töltöttetek házi feladat írással! A történelem óráknak köszönhetően pedig néhány évszámot talán jobban tudtok a saját születési dátumotoknál is!

Abban is biztos vagyok, hogy már mindannyian köszöntetek „Áldás, békesség”-gel a Spar-ban, és dúdolgattatok önkéntelenül is csengőnk kedves, fülbemászó dallamát, amiről tudjátok, hogy „a tanárnak szól”.

Most viszont mindennek vége szakad, egy korszak akarva-akaratlanul lezárul. Mindannyian tudjuk, hogy nehéz kiszakadni a megszokottból, itt hagyni a termeket, melyekhez megannyi emlék fűződik, és elszakadni az oly fontossá vált személyektől, közösségektől. Súlyos, nehéz percek ezek. Soha ne felejtsetek el ezt az iskolát!

A reggeli istentiszteletek és csendesnapai áhítatok hangulatát, a fergeteges diákigazgató-választási kampányokat, az osztálykirándulásokat, az adománygyűjtéseket, a süti vásárokat, a menzás Brassói aprópecsenye ízét és azt a sok-sok emléket, amit itt szereztetek az Éretlen tábortól a Ballagásig.

Most utatokra indítunk Benneteket. Fájó szívvel, de elengedünk valamennyieteket, ahogyan a költő Simon András is mondja:

„A szeretet kiválaszt, megszólít, megtart és elenged...”

Utoljára vagytok így együtt- immár nem megszéppent 12-14 évesekként, hanem büszke, végzős diákokként, készen egy új fejezet megírására az életetekben.

„Ne sikeres ember próbálj lenni, hanem értékes” – mondta Albert Einstein. Én is ezt kívánom nektek, hogy váljatok értékes emberré, ne hagyjátok, hogy a világ hasson rátok, hanem ti hassatok a világra!

További utatokra Isten áldását kívánom!

Zsolnai Beáta osztályfőnök búcsúzó szavai a 12. A osztályhoz

Kedves osztályom!

Három és fél év telt el azóta, hogy megtudtam, én leszek az új osztályfőnökötök. Már másodszer kezdhetem így a búcsúzást az osztályomtól, hisz az előző osztályomat is úgy kaptam. Az első reakció: sokk. Ennek több oka is volt. Egyrészt, mert egyáltalán nem ismertelek benneteket. Másrészt, mert a szaktanároktól olyan jelzéseket kaptam, hogy nagyon keményen kell titeket fogni, mert egy elég öntörvényű társaság vagytok. Majd megismertelek benneteket és nagyon hálás vagyok az Úrnak azért, mert engem választott ki, hogy az osztályfőnökötök legyek.

Sok mindenben keresztülmentünk együtt. Sok közös élmény köt össze minket. A Mályi projekt keretein belül eltöltött napok, az adventi gyülekezéltáogatások, amelyekre mindig nagy izgalommal készültünk (-tem). A diákigazgató választást ugyan nem sikerült megnyernünk, de nagyon hasznos tapasztalatokat szereztünk mindnyájan és a választásra való felkészülés még inkább igazi közösséggé kovácsolta össze az osztályt. Természetesen nem szabad elfelejteni az osztálykirándulásokat, a külön szervezett osztálybulikat, amelyek mindig nagyon jó hangulatban teltek. Az Avasi templomban és a Művészetek Házában eltöltött időt. Öröm volt számomra, hogy tavaly is és most röviddel a ballagásunk előtt is vendégül láthattalak benneteket az otthonomban. Külön köszönöm a tavaly karácsonyra összeállított fotóalbumot, az idén karácsonyra készített füzetkét, amelyben mindannyian írtatok nekem valami személyeset és a ballagásra kapott könyvet. Nem is tudom kifejezni, milyen örömet szereztek nekem ezekkel az ajándékokkal, amelyek mind azt bizonyítják, hogy mennyire fontos voltam nektek.

Úgy gondolom elszakíthatatlan bizalom fűz össze azokkal, akik iránt felelősséggel tartozom. Tudjátok,

hogy mindig igyekeztem betartatni a szabályokat, hisz a szabályok azért vannak, hogy a csapat egyben maradjon és egymást, együtt vigyék előbbre. Sok harc vett körül bennünket. Hadakoztunk egymással, egymás ellen, egymásért. A fenytés, szidás soha nem örömdetes, de később megtudjuk, hogy javunkra volt. Hiszem, hogy az itt töltött időre mindig szívesen fogtok emlékezni minden kellemes és esetlegesen kellemetlen élményeivel együtt. Számptalan akadályt kellett leküzdenetek, de az akadályok időszaka még nem járt le. Az elkövetkező években még sok akadályal fogtok szembe kerülni, amit tudom, hogy képesek lesztek leküzdeni. Amit szeretnék még a lelketekre kötni, hogy a Lévat és én mindig szeretettel várunk vissza benneteket.

A Márk evangéliuma 11. fejezetének 22. és 24. versével búcsúozom Tőletek:

„És Jézus felelvén, monda nékik: Legyen hitetek Istenben!”

„Azért mondom néktek: Amit könyörgéstekben kértek, higyjétek, hogy mindazt megnyeritek, és meglészen néktek.”

Isten áldjon Benneteket!

Osztályfőnökötök:

12. A osztály, osztályfőnök: Zsolnai Beáta

Baráth Zsófia

Csontos Máttyás

Geese Máté

Horváth Bernadett

Jenei Szabolcs

Kádás Cergely

Kegyes Zoltán

Kispál Krisztina

Kovács Attila Roland

Kovács Péter

Kucsár Kamilla

Lakó Szilveszter Levente

Láncoz Zsófia

Madaras István Zoltán

Oláh Máté

Pálóci Levente

Papp Cergely

Siska Jakab Balázs

Soltész Bence

Sólyom Zsófia Anikó

Szaniszló Márk

Teleki Emese Szabina

*Záborszky Kristóf
Norbert*

Zimányi Fanni

Takács Judit osztályfőnök búcsúzó szavai a 12. B osztályhoz

„Amit tehát szeretnétek, hogy az emberek veletek cselekedjenek, ti is ugyanazt cselekedjétek velük.” Máté 7,12.

Hat éven keresztül ültetek háttal ennek az igazsakasznak az osztálytermetekben. Lehet, hogy veletek szemben, a tábla fölött kellett volna elhelyezni... Így csak mi (tanárok) láttuk, hogy mennyire teljesül, vagy nem ez a közösségetekben. Sokszor, sokféle módon próbáltalak rávenni titeket, hogy igyekezzetek ez egyszerű tanács szerint élni. Úgy érzem, ezen a ponton többször kudarcot vallottunk. Talán nem illik ebben az ünnepélyes órában ilyesmivel foglalkozni, de lehet, hogy még nem hiábavaló. Hiszen sosem késő a bocsánatkérés és a megbocsátás. Nagyon sok emlék köt össze titeket, amelyeket életek részeként magatokkal visztok. Gazdag és mozgalmas időszak volt a lévays lét. Ki többet, ki kevesebbet merített belőle, de mindenkin nyomott hagyott. Örülök, hogy végigkísérhettek benneteket ezen a jellemformáló, meghatározó életszakaszon. Jó látni, hogy honnan hová jutottatok. Nagyon különböző személyiségű emberek vagytok, és ahogy változtatok más-más vonásokat vált erőteljessé. Az osztály összetétele sokszor és sokféleképpen módosult az együtt töltött idő alatt és ehhez nektek és nekem sem volt mindig könnyű alkalmazkodni. Mégis úgy érzem, hogy nem véletlenül kerültünk egy csokorba, és ha néha meg is szúrtuk egymást, mindenkinek megvolt a helye és a sajátos színe ebben a közösségben.

Búcsúzunk? Tulajdonképpen már egy éve ezt tesszük. Hol hitetlenkedve, hol örömmel, olykor bánatosan, de mindenképp oldjuk az érzelmi láncokat. Szokatlan lesz nélkületek az életem. Még sosem voltam saját osztály nélkül. Elteszem mindazt, amit tőletek kaptam és erőt merítetek belőle a jövőben is. Köszönöm a derűt, a csacsogást, a komoly beszélgetéseket, a jól végzett munkát. Jó érzés volt, hogy egy-egy nehéz helyzetben megtiszteltetek a bizalmatokkal és támaszotok lehettem. Köszönet a közös élményekért és azért, hogy emberszámba vettetek. Örülök, hogy sokan azért tettek, vagy nem tettek meg

valamit, mert nem akartak csalódást okozni nekem és számított, hogy miről mit gondolok. Fontos volt számomra, hogy szavakkal, egy mosollyal, egy öleléssel vagy egy pillantással is tudatok köszönetet mondani egy-egy osztálykirándulás, vagy egy kiadós beszélgetés után. Nagyon szerettem benneteket, hogy a legtöbben akartatok többet tudni és sokat tettetek a tudás megszerzéséért. Hálás vagyok értetek, mert meggazdagítottatok, formáltatok. A szalagavatóra készített kisfilmek végén lévő mondatot sokat forgattam magamban és én úgy érzem, hogy tanultam általatok és tőletek. Hogy mi mindent, azt a tarisznyátokban lévő kis személyes útravalótokban megtaláljátok.

Végül néhány gondolat a többi mellé, amit fontosnak tartok. Szeretném, ha mindannyian megtanulnátok elfogadni magatokat (is). Bízom benne, hogy ha ezt megteszitek, akkor találtok egy olyan társat, akivel együtt nevelhettek gyermekeiteket és továbbadhatjátok nekik azokat az értékeket, melyeket hordoztok. Szeretném, ha munkálnátok magatokban a megbocsátás képességét, mert nélküle nem élhettek örömteli életet és mások mindennapjait is keserűvé teszték. Remélem, hogy tisztességes, másokért élő, nyitott felnőttek lesztek, akik felelősségteljes döntéseket tudnak hozni. Éljetek jól a lehetőségekkel. Amit bátortalanságból vagy lustaságból elszalasztotok, az nem biztos, hogy újra elétek kerül. Tudnotok kell, hogy feladatot és álmodot kaptatok Istentől és Ő alkalmassá tesz titeket ennek elvégzésére, ha nem álltok ellen neki. Bízhatok az Úrban minden helyzetben, maradjon meg és fejlődjön a hitetek.

„Mert csak én tudom, mi a tervem veletek –így szól az Úr– békességet és nem romlást tervezek, és reményteljes jövőt adok nektek.” (Jeremiás 29,11)

Visszavárunk titeket, az Isten áldjon meg benneteket!
Osztályfőnökök:

12. B osztály, osztályfőnök: Takács Judit

Bakó Alexandra Mercedesz

Balajthy Anna

Balogh Vince

Bucsi Máté

Csolák Anita

Dobóczy Anna

Dunmade Vincent Dániel

Féjes Klaudia

Hóczga Dénes

Jex Emiliána Zsuzsa

Király Eszter

Kiss Réka

Klein Péter János

Kövér Dániel

Krupla Eszter

Lábás Tibor Bence

Lucskai Luca Mária

Molnár Edina

Móré Kristóf Csaba

Nagy Sarolta

Németh Balázs

Pinczés Eszter

Sándor Bernadett

Takács Bence

Tóth Fruzsina

Varga Klaudia

Zákány Gabriella

Zsíros Fruzsina
Viktória

Tóthné Nagy Anikó osztályfőnök búcsúzó szavai a 12. C osztályhoz

Kedves Osztályom!

Már mindenki megkapta a füzetet, amelyet 2016. március 10-én írtatok egymásnak, amikor utoljára voltunk együtt Mályiban. Akkor megkérdeztem tőlem, hogy én is írok-e valamit ezekbe a füzetekbe. Ezt az írást adom most Nektek, amit be tudtok ragasztani a füzet végébe.

Az első találkozásunkkor azt mondtam Nektek, hogy ne higgyétek el, amit rólam hallottatok, mert az nem igaz. Attól sokkal rosszabb lesz...

Remélem, azért nem volt velem olyan rossz az együtt töltött négy év.

Beiratkozáskor próbáltam a neveteket összekötni az arcotokkal, hogy az éretlen táborban már egy kicsit biztonságosabban tudjalak megszólítani Benneteket, hiszen ott nem számított, hogy ki a volt NYEK-es és ki az új tanuló, osztállyá kellett válnotok.

Azon az éjszakán mi külön voltunk elszállásolva a többi osztálytól és egyedül maradtam veletek. Egy egész osztály, akit még nem is ismerek igazán! Mentőötletként azt mondtam nektek, hogy éjfélkor jön majd ellenőrizni benneteket egy másik tanár, ezért akkorra legyen mindenki a szobájában. Ti ezt elhittétek és nagyon fegyelmezetten viselkedtetek. Mint ahogy ezután mindig. Minden osztályprogramon elfogadtátok és betartottátok a szabályokat.

Kilencedik év elején a bejövő osztályok túráján készült az egyetlen olyan osztálykép, amin mind a harmincnégy diák rajta van. Ennyien kezdtétek a gimnáziumot. Az osztálylétszám, ha nem is nagyon, de folyamatosan változott, mentek el néhányan, de szerencsére jöttek is hozzánk olyanok, akik építették, formálták az osztályközösségünket.

A Szeretethíd program és a gyülekezeti látogatások

is fontos részei voltak lévays életeteknek. Az adventi műsorokat mindig színvonalasan készítettétek elő és nagyon sajnáltátok, hogy tizenegyedikben nem adventben mentünk Varbóra és akkor már nem kért tőlünk a lelkész műsort.

A visszajelzéseitek alapján jó emlékeként maradtak meg az osztálykirándulások is. Volt, akinek a telkibányai kirándulás a No.1, van, akinek a dunakanyari két nap marad felejthetetlen. De azért ne feledkezzünk meg a szögligeti túránkról sem. Azt hiszem, én erre fogok leginkább emlékezni, amikor az osztály felé kísérletet tett annak a bebizonyítására, hogy egy domb tetején lévő várhoz el lehet jutni akkor is, ha folyamatosan lejtőn lefelé haladunk. A szlovák határ közelében már be kellett látnunk, hogy (el)tévedtünk. Az osztály másik része mindeközben türelmesen várt ránk a várnál, kicsit se találva furcsának, hogy az egyébként negyedórásra lévő várhoz mi miért nem érkeztünk meg még egy óra múlva sem.

Az erdélyi öt nap is csodálatos volt veletek, amelynek egyik felejthetetlen eseménye a marosvásárhelyi diákokkal közös előadásotok a Déryné korát idéző romkocsmában.

Mindig nagy élmény volt egy-egy iskolai emlékműsor elkészítése is, amelyeket a saját ötletekkel kiegészítve igazán magatokénak éreztetek. Az '56-os ráadás műsorral Soós Feri bácsinak is felejthetetlen élményt okoztatok. Őszinte meghatódottsága a Ti szemetekből is könnyeket csalt elő akkor.

Meglepetésekben egyébként sokszor volt részünk.

Emlékszem, amikor először voltunk Mályiban közösségépítésen, a lányok március 8-án mit sem sejtve készülődtek a reggeli tornára, miközben a fiúk titokban már a nőnap köszöntésére készen váraoztak az ebédlőben.

A lányok közül néhányan még az ajándékozás után sem hitték el, hogy a reggeli torna csak a figyelemelterelés miatt lett kitalálva.

Szép emlék számomra az is, amikor Kertész Abigélt búcsúztattuk el egy közös bowlingozáson, vagy amikor Anténak szerveztétek meg a meglepetés búcsú „partit”. Ez a két diák szeretettel vitte magával a veletek töltött idő emlékét.

A karácsonyi csendes napok osztálykarácsonyait évről-évre különösen meghitté tették néhányan a felolvasott karácsonyi történetekkel, versekkel.

És persze a KAMPÁNY! Azt hiszem, ezt soha sem fogjuk elfelejteni. Akkor mutatkozott meg, hogy mennyire tehetségesek vagytok. A munka hevében észre sem vettétek, hogy igazi közösséggé váltatok.

A szalagavatóra készülve éreztétek, hogy ez már a búcsúzás része. Az erre az alkalomra készített kisfilmet még mindig nem tudom száraz szemmel végignézni.

De a kiemelt alkalmakon túl legalább ennyire fontosak voltak a hétköznapok is. A hétfői istentiszteleten az elalvók ébresztése, a rágózók papírzsebkendővel való ellátása, az igazolások behajtása, a pénteki bennmaradások

ellenőrzése, és a meghitt, bizalmas beszélgetések az iskola folyosóján, a versenyeken elért sikereitek, az egyre javuló tanulmányi eredményetek, az igényes osztályterem, és, és és.....

Így lettünk együtt egy osztály, aminek én is teljes tagja lehettem. Elfogadtatok, befogadtatok.

Ennek az írásnak nemcsak visszatekintés a célja, hanem az is, hogy útravalót adjak Nektek.

Talán meglepő, de az én útravalóm a következő:

„A felhők fölött mindig kék az ég.”

Mert kikerülhetetlenek életünkben a rossz napok, csalódások, kudarcok. De hinni kell abban, hogy előbb-utóbb minden jóra fordul.

Hiszem, hogy Valaki figyel ránk, vigyáz ránk. Valaki mindig szeret.

Ezt fejezi ki a számomra nagyon kedves igei vers, mellyel búcsúzóim:

„Gyönyörködj az Úrban, és megadja szíved kéréseit!

Hagyd az Úrra utadat, bízzál benne...” /Harminchetedik zsoltár negyedik verse/

Isten Áldjon Benneteket!

12. C osztály, osztályfőnök: Tóthné Nagy Anikó

Adorján Flóra

Bartha Aranka

Dobos Daniella

Germán Fruzsina

Gulyás Kristóf

Hegedűs Fanni

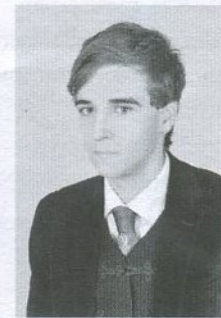
Istenes Petra

Jubász Eszter

Kapáló Péter

Kazsimér Soma Balázs

Koleszár Abigél

Lindi Ágnes

Marczis Fanni

Mészáros Eszter

Mitró Dániel

Molnár Ríta

Nagy Anna Henrietta

Nagy Áron

Németh Sára

Novák Áron Xavér

*Poczkodi Petronella
Mírjam*

Rácz Anna

Sóron Lilla

Szabó Marcell

Tima Levente István

Törpák Orsolya

Tóth Dániel

Vincze Krisztián

*Záhorszki Sándor
Richárd*

Zsurki Csaba osztályfőnök búcsúzó szavai a 12. D osztályhoz

„Minden lehetséges annak, aki hisz!” (Márk 9:23)

Mintha csak tegnap lett volna, amikor először beléptek a Léway kapuján, amikor először vizslatóan egymást fürkésztük, amikor lelkeink először találkoztak. Hiszem, hogy véletlenek nincsenek. Isten Hozzátok rendelt, hogy egyengessem utatokat és szíveteket, ahogy Ti is formáltatok engem. Közösen adtunk egymás életéhez, de milyen hamar elröppent ez a 4 év az örökkévalóság égboltján.

Nehéz szavakba önteni a búcsúzás érzését, hiszen ahogy a szemem láttára cseperedtetek fiatal felnőtté, a Gyermekeim is lettetek. Mindannyiunk egyedi, megismételhetetlen mivoltát nem szabad szem elől tévesztenünk, hinnünk kell benne, hogy valamire születünk. Kívánom Nektek, hogy ezt a tehetséget Isten vezetésével bontakoztassátok ki életetek során, emlékezve mindarra, amit nagy szeretettel tanítottam nektek. Hiszem, hogy a számtalan közös nevetéseket, beszélgetéseket vagy a fejlődést szolgáló megpróbáltatásokat – amiket közösen oldottunk meg – szívetekben megőrzitek és hasznokra lesz a jövő ösvényein. Csiszolatlan kövekként indulva emlékezzetek arra, hogy egyszer mindenkiből gyémánt lesz. Higgycetek

magatokban és mindig azt tegyétek az életben, ami a szívetek legmélyén a legkedvesebb. Ne tántorítsanak el a kételyek, hiszen tudnotok kell, Isten mindig ott van mellettetek és fogja a kezeteiket.

Büszke vagyok rátok és mindig büszke leszek. Megtiszteltetés volt a felnőtté válásotok útján „vezetnem” titeket. Remélem, ha hosszú évek múltán visszaemlékeztek, Ti is örömmel gondoltok majd rám. Tudom, hogy ez nem „igazi” búcsúzás, hiszen derűvel várom majd, amikor néhány év múlva széles mosollyal visszajöttök az iskolába, azt mesélve, milyen boldogan alakul az életetek. Én mindig várni fogok ezekre a pillanatokra.

„Megismertük és hittünk a szeretetben, amellyel Isten van irántunk. Az Isten szeretet, és aki kitart a szeretetben, az az Istenben marad, s az Isten is benne marad.”
(1 János 4,16)

12. D osztály, osztályfőnök: Zsurki Csaba

Asztalos Panna

Bári Attila

Festő Kornélia

Földvári Ákos

Kékedi Petra

Kercsmarik Levente

Kollár Ábel

Kovács András Valentin

Kovács Hanna

Kovács Máté

Kölönte Csege

Laczai Levente Donát

Lapostyán Dorina

Molnár Fanni Zsófia

Olej Ferenc

Páll Vanessza Judit

Pecze Linda

Péterffy Kinga Szilvia

Pető Szilvia

Petró Csaba Zoltán

Pogány Júlia

Skarbik Eszter

Szondi Eszter Lília

Tamás Marcell

Tarr Márton

Varga Lajos

Vásárhelyi Előd

Victor János

Molnár Csaba osztályfőnök búcsúzó szavai a 12. E osztályhoz

Homokszemek... mint a 12. E!

2012-ben volt 34 homokszem a „tarisznyámban”. Mi legyen a kódjuk? Megkaptátok, hogy legyen az osztály megjelölésük az „E”. Szerintem „E” mint emlékezetes.

Milyenek ezek a homokszemek? Kész polikultúra. Van itt mindenféle a homokszemek között.

Peregtek és pörögtek? Dehogy. Tiszta nyugalom szigete. Egyszerűség, tiszta tekintetek, ha kérdés hangzik feléjük akkor is csönd, halkszavúság.....csak néhány homokszem harsány.

„Kicsi vagyok, félre húzódok” csak a tanárok észre ne vegyenek, pedig tanulunk ahogyan csak tudunk. Barna, fukszos kopkop cipőben nem találta helyét a homokszemek között. Itt hagyott.

Kerestük miben voltak jók a homokszemek! Amit hoztak magunkkal: szerénység, összetartás, jólneveltség, természetesség, jó véleményformálás, aktivitás ha iskolán kívül kellett tevékenykedni. Ilyenkor felszabadulva, jókat kacagva égett a kezünk alatt a munka. Ha kellett még a villanyoszlop tetejét is megmáztuk. Egymás hátára állva még a homokvárunkat is felépítettük.

Az fránya hó és írás. Mindent felkavart. Lett sírás és veszteség. Egy homokszem megint elveszett.

Segítség kellene. Kudarccal kudarc hátán. A homokszemekben kételyek. Szeretet. Kevés. Sok beszélgetés. Kevés. Mentességek megszerzése a gyógyír. Sokan fellélegeztek ezért. Ofő be kellene ezt fejezned! -

mondták egyesek. Pedig ez csak megkésett segítség létszen.

Bizonyítsunk - mondták a homokszemek. Kampány. Kicsit esetenül és egyszerűen, de múzeumot álmódva nagyot alkottak a homokszemek.

Szülői kételyek. Ofőként mit tegyek? Peregtek a homokszemek – tizenkettedik végére így csak 24-en lettek, mert sokan elmentek.

2016. Ballagás napja. Soha nem látott ofői fényképeken nosztalgizhattak a homokszemek, Hol és hogyan is készülhettek ezek? Titokban senki sem sejtette. Nosztalgizálás közben Nivy is kérdezett: „Tanár úr ez a négy év velünk keresztves háború volt?”

Erre a válaszom most kaptátok kedves homokszemek:

„A dolgok az életben nem... egyszerűek. Csak ritkán alakulnak aszerint, hogy az ember mit szeret és mit nem. Nem a sziklák szabják meg az élet folyásának irányát és módját, hanem az apró kavicsok meg a homok.” (B. Traven német író)

Mert tudjátok a jelentéktelen homokszemek sziklákat formálnak és utat vájnak maguknak és csodálatos képződményeket hoznak létre anélkül, hogy tudnák merre viszi őket a szél és a víz.

Higgyétek el ti is ilyen erővel rendelkeztek a jövőtöket tekintve! Jó utat homokszemeim!

12. E osztály, osztályfőnök: Molnár Csaba

Balla Fanni

Balogh Stefánia Vivien

Bokros Regina

Éles Áron Tibor

Göndör Enikő

Hamar Dezső Dávid

Kacsir András

Kántor Evelin

Kocsis Szabina

Koutis Evangelos

Kovács Krisztián

Krajnyák Martin

Lenkei Loretta

Lukács Dániel

Mátyás Márton

Mészáros Réka Dominika

Nyvelt Péter

Pásztor Péter

Puskás Emese

Radványi Alexandra

Szemes Richárd

Szoboszlai Melinda

Takács Márton

Tóth Emese

Diákotthoni ballagás

„Én alkottalak, én viszlek, én hordozlak, én mentelek megmondja az Úr.” (Ézs. 46:4.b)

Egy diákotthon életében több alkalom is adódik az ünneplésre. Az új tanulók bemutatkozása, a Mikulás és a Karácsony meghitt pillanata, a közösségi hétvégék programjai és a csoportok bemutatkozó műsora, a szobatársakkal és csoporttársakkal megünnepelt névnapok és születésnapok és még sorolhatnánk. Mégis a legmeghittebb és a legjobban várt valamennyi közül a kollégiumi ballagás.

Egyszerre öröm és szomorúság. Képtelenség néhány mondatban megfogalmazni mindazt az élményt, amit az itt töltött idő alatt átéltek a diákok. Kedves, egyedi és megismételhetetlen élmények, mert ugye ilyenkor csak a szépre emlékezünk. Az első nap bátortalan lépéseitől, a beköltözés napjától az utolsó év rutinos, barátokat köszöntő és szűkre szabott évéig a "Még van időm..." mondatig.

Ebben az évben április 25-én búcsúztattuk végzős kollégistáinkat. A diákotthon feldíszített folyosói és lépcsőfordulói az udvaron gyülekező diákok és vendégek a kicsit fázós nap ellenére is éreztették, ez az a várva várt nap.

Pető Szilvia végzős diákunk köszöntő szavaiból

kihallatszó mondat az egész délutánt átlengte: „Ez az év gyorsabban telt, mint ahogy mi szeretttük volna.” Beszült a kollégiumi élet szépségeiről, nehézségeiről és a nevelőtanárok segítőkész munkájáról. Szavait Németh László soraival zárta:

„Az, hogy az iskola-és benne a tanár- milyen volt, csak tíz évvel az iskola elvégzése után kezd kiderülni. A tanár nem is tudja, hogy mikor hat igazán a növendékre, egy gesztussal, egy szóval, odavetett tréfás félmondatl.”

Ezt követően a végzős diákok átadták Ábrám Tibor Igazgató Úrnak, Boda József kollégiumvezetőnek és nevelőtanáraiknak a virágot és a szokásos útravaló csomagot. Ballagó énekekkel indult útjára a menet a feldíszített épületben. Miután az imateremben mindenki elfoglalta helyét és elkezdődött a végzősök tiszteletére készült műsor, amelyet Gellértné Oláh Julianna tanárnő állított össze. A színvonalas előadást Szalontai Veronika fuvola szólója nyitotta meg. Ezt követően Apáti Laura szavazatát hallhattuk, ezt Szabó Melinda és Gagagnetz Dániel fuvola és zongora duója követte. Olej Anita versmondása után ismét zenei műsorszám következett, Mádi Bálint gitárszólója. Taracközi Zsófia és Taracközi Gerzson egy-egy szépen hangzó, a műsor meghittségét emelő verssel köszönt el a végzősöktől. Tehetséges kollégistánk Mészáros Lili zoltárt énekelt Seres Norbert

orgonakíséretével. Előadásukat Kállai Dóra furulyaszólója követte. A tizenegyedikeseik nevében Bolykó Dorina búcsúzott. A végzős diákként Maier Péter emlékezett az itt töltött időre. A műsor végén Igazgató Úr köszöntő, útravaló szavait hallhattuk, majd diákotthonunk vezetője búcsúzott a ballagó diákoktól. Végezetül a kollégium közösségeért legtöbbet munkálkodó diákok könyvjutalmat és oklevelet vehettek át.

A diákotthoni ballagás közös vacsorával zárult. A diákok ilyenkor megköszönik a konyhán dolgozók áldozatos munkáját. A staféta átadására is itt kerül sor. Hagyományosan a végzős diákok adják át a seprőt az alsóbb évesek képviselőinek, hogy a továbbiakban ők forgassák tovább. Ebben az évben Bucsi Máté és Pető Szilvia adta át Bucsi Áronnak és Pető Enikőnek kis versike kíséretében.

Vacsora után a nevelőtanárok köszöntek el diákjaiktól

komolyabb és humorosabb formában: verssel, énekkel, rímbe szedett gondolatokkal, igével, vagy személyre szabott útravaló jó kívánságokkal.

Szomorúság és öröm. Itt töltött évek. Emlékek. Jó utat kedves végzősök! Visszavárunk benneteket!

*„Legyél víz, életet adó őselem,
legyél tűz, vízzel is legyőzhetetlen,
legyél levegő, mindent beborító láthatatlan,
legyél szikla, szilárd, megingathatatlan,
legyél forrás, patak vagy tenger
legyél te magad, legyél ember!”*

Szabó Péterné
nevelő tanárnő

*Lévay kiválósága díjasok
(Pro Exellentia)*

*Lévay közösségi díjasok
(Pro Scola et communitate)*